

LUC ROBERT^a

Criminal Recidivism

Explanation, Prediction and Prevention

Georgia ZARA & David P. FARRINGTON, *Criminal Recidivism. Explanation, Prediction and Prevention*, Londen: Routledge, 2016, 401 p.

Panopticon, 38 (4), 302-304
© 2017 Maklu | ISSN 0771-1409 | Juli 2017

^a Onderzoeker, Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie (NICC), Brussel, (Corresp.: luc.robert@just.fgov.be).

Afgelopen jaar verscheen het boek *Criminal Recidivism*. Georgia ZARA is professor criminologische psychologie in Turijn en is verbonden aan het *Institute of Criminology* aan Cambridge University. David FARRINGTON is emeritus professor aan datzelfde instituut te Cambridge. Hij voegt daarmee een zoveelste publicatie toe aan zijn nu al schier oneindige lijst. Als één van de meest productieve en bekroonde onderzoekers in de criminologische psychologie is zijn naam sterk geassocieerd met een unieke, decennialang lopende studie, de *Cambridge Study in Delinquent Development* (CSDD). Dat prospectieve (en nog steeds lopende) longitudinale onderzoek, waarin 411 jongens uit het Londense vanaf de leeftijd van acht jaar zijn opgevolgd tot de leeftijd van bijna 60 jaar, met informatie uit officiële databronnen en meerdere interviews overheen de levensloop van deze groep, heeft bijgedragen tot tal van vernieuwende inzichten. Ook in dit boek is de CSDD prominent aanwezig en daar zijn heel goede redenen voor. ZARA en FARRINGTON stellen in de inleiding al dat het bestuderen van criminele recidive deel uitmaakt van onderzoek naar criminele carrières en dat longitudinale data daarbij essentieel zijn.

In acht hoofdstukken ontleden ZARA en FARRINGTON criminele recidive in meerdere dimensies en bekijken ze het fenomeen vanuit verschillende oogpunten. In het eerste hoofdstuk snijden de auteurs de definitie van recidive aan, met inbegrip van de manieren waarop dit gemeten wordt. Ook wordt gewezen op recidiveonderzoek in Europa en op methodologische moeilijkheden, onder meer qua vergelijkbaarheid van recidive, het belang van de databron bij de definitie van recidive, etc.

Hoofdstuk 2 bevat een bespreking van wat een criminele carrière is, met inbegrip van recidivisten en multirecidivisten ('*chronic offenders*'), waarna ZARA en FARRINGTON uitgebreid ingaan op de CSDD, met informatie over het opzet van de studie, de sampling van de 411 jongeren, de dataverzameling. Nadien bekijken ze de CSDD deelnemers en delen ze diegenen die delinquentie gepleegd hebben (n = 167) in drie groepen in: de '*one-timers*' (n = 49), de '*recidives*' (n = 118) en de meest frequente daders (met elk minstens 10 veroordelingen), de '*chronics*' (n = 28), die ook deel uitmaken van de groep '*recidives*', maar deels apart geanalyseerd worden.

In hoofdstuk 3 presenteren ZARA en FARRINGTON beknopt de levensverhalen van acht '*chronic offenders*', die van Jordan, Callum, Jasper, Lachlan, Paul, Matthew, Ralph en Jeremy. Aan de hand van deze beschrijvingen krijgt de lezer de mens te zien achter het label van de

multirecidivisten waarover ZARA en FARRINGTON schrijven: de levensverhalen “*bring home the reality of people’s lives and ‘breathe life into dull statistics’*” (p. 147). Wie de levensverhalen in dit hoofdstuk leest, vat meteen dat de delictgedragingen van deze personen slechts een onderdeel zijn van “*an antisocial life style that often included drinking, drug abuse, school failure, unemployment, gambling, and sexual promiscuity*” (p. 136).

Hoofdstuk 4 zoomt in op *risk assessment* en bevat een zeer grondige literatuurstudie op dat vlak. Hier geven ZARA en FARRINGTON een overzicht van de vier generaties van *risk assessment* (p. 158-165) en staan ze al een eerste keer uitgebreid stil bij de principes van het *risks-needs-responsivity* (RNR) model, waarna ze tot een reeks bevindingen en conclusies komen omtrent *risk assessment* (o.a. dat het gebruik van gevalideerde instrumenten aan te raden is, etc.). Het hoofdstuk bevat overigens ook een indrukwekkend overzicht van *assessment* instrumenten.

Daarna volgt een hoofdstuk waarbij de auteurs ingaan op psychopathie. ZARA en FARRINGTON stellen dat het gaat om wellicht “*the earliest and the most documented and studied personality disorder*” (p. 231). Waar de prevalentie van psychopathie in de algemene bevolking op ca 1 procent ligt, tonen studies aan dat dit veel hoger is bij groepen die in detentie belanden, tot wel 25% (p. 232). De onderzoekssubjecten uit de CSDD zijn vervolgens ook gescoord voor psychopathie en uit die analyse blijkt een significante relatie tussen ‘*chronic offending*’ en een hoge score voor psychopathie. De auteurs wijden daarna uit over wat neurocriminologie kan bijdragen aan inzichten over recidive en vooral over veelplegers.

In hoofdstuk 6 zoomen de auteurs in op seksuele delinquentie. Ze staan eerst stil bij de wijdverspreide opvattingen over seksuele delinquentie, waarna ze een literatuuroverzicht presenteren over de recidive van seksuele delinquenten. De inzichten die hierin op de voorgrond komen, steken schril af tegen assumpties over seksuele delinquenten en hun recidive. Zo stellen ZARA en FARRINGTON op basis van hun literatuuroverzicht onder meer vast – in lijn met de internationale literatuur – dat “*the rates of sexual recidivism are overall lower than for other crimes*” (p. 288), dat “*most juveniles who are involved in sex crimes do not become adult sex offenders*” (p. 291) en dat onder seksuele delinquenten (minstens) een onderscheid moet gemaakt worden tussen verkrachters en kindermisbruikers (p. 299-300).

Het laatste hoofdstuk behandelt *evidence-based* interventies en behandeling. ZARA en FARRINGTON gaan hier andermaal in op RNR principes en wijzen in hun literatuuroverzicht over interventies en behandeling vooral op de successen van RNR interventies, tot 50 procent minder recidive (p. 321). Resultaten uit longitudinale en andere studies leiden hen onder meer tot de ‘*encouraging message*’ dat “*it is never too late to intervene and to intervene efficiently*” (p. 330).

ZARA en FARRINGTON overlopen nadien in een heel korte conclusie van 4,5 pagina’s per hoofdstuk de belangrijkste inzichten.

Dit werk is heel ambitieus. In hun conclusie stellen ZARA en FARRINGTON dat ze criminele recidive bestuderen vanuit ‘*a variety of perspectives (psychological, criminological, neurocriminological, juridical and clinical)*’ en dat het boek ‘*theories, research findings and different methodological approaches*’ bevat (p. 337).

Qua perspectieven gaat het voornamelijk over een psychologisch-criminologisch werk, terwijl de andere perspectieven eerder in de marge en in de context van een specifieke issue (bv. bij psychopathie of bij seksuele delinquentie) aan bod komen. Wie bijvoorbeeld een neurocriminologische blik op de CSDD bevindingen zoekt, is eraan voor de moeite.

Inhoudelijk kan het werk terugbuigen op de lange onderzoekservaring en eruditie van beide auteurs en dat uit zich voor de lezer in een schat aan theoretische verwijzingen, onderzoeksbevindingen en uiteenlopende methodes. De auteurs komen op dit vlak dus tegemoet aan hun belofte, maar niet op een volwaardige manier. Er is geen diepgaande methodologische behandeling van recidiveonderzoeken (welke types methodes zijn optimaal,

hoe kan dit statistisch best,...), de kwalitatieve beschrijving van acht veelplegers wordt niet gemotiveerd en er wordt verder niets mee gedaan in het boek en qua onderzoeksbevindingen is er misschien te veel focus op de CSDD (zie verder).

Zoals Marieke LIEM (2017) in haar recensie van *Criminal Recidivism* suggereert, is dit werk interessant, maar rammelt er iets aan de structuur van het boek. Laat dat dan ook meteen de belangrijkste opmerking zijn bij dit werk. De auteurs hebben heel interessante afzonderlijke hoofdstukken geschreven, maar als monografie ontbreekt de integratie overheen de verschillende hoofdstukken. De eerste hoofdstukken hangen wel vrij goed samen en geven een prima inleiding op het centrale thema van het boek, recidive, maar hoofdstukken 4, 5, 6 en 7 hangen onvoldoende samen met de voorgaande stukken, of hun samenhang is te weinig expliciet gemaakt. LIEM (2017: 506) stelt in dat verband dat de eerste drie hoofdstukken afzonderlijk een goede inleiding tot recidive zouden zijn, een stelling waarin ik me ook kan vinden. Niettemin vind ik de andere hoofdstukken niet misstaan, maar de integratie met het eerste gedeelte zou dan een stuk beter moeten. Waarom de auteurs ook op risico-inschatting, seksuele delinquentie, psychopathie en evidence-based interventies en preventie ingaan, komt onvoldoende uit de verf, zeker in samenhang met de op de CSDD gerichte eerste drie hoofdstukken.

Een ander punt van kritiek is dat misschien te veel gewicht gegeven wordt aan de CSDD in de behandeling van recidive doorheen het boek, ook (en zelfs vooral) in de eerste drie hoofdstukken. ZARA en FARRINGTON willen recidive benaderen als een onderdeel van het onderzoek naar criminele carrières (p.1). De auteurs leggen misschien net té veel het accent op de CSDD in een boek over een dergelijk universeel concept als recidive, terwijl ze nalaten om andere, grootschaliger studies ook uitvoerig aan bod te laten komen (bv. de Nederlandse *Criminal Career and Life Course* studie wordt niet eens vermeld). Zelfs al betreft het een zeer uniek prospectief longitudinaal onderzoek, het gaat over een betrekkelijk kleine groep personen, gerekruteerd begin jaren '60 in één stad in Engeland, waarvan nog niet de helft een veroordeling hebben opgelopen. Daarbij rijst onder meer de vraag of bevindingen uit de CSDD zomaar kunnen getransponeerd worden (ook qua patronen of tendensen) naar personen in andere landen, met andere culturele en sociale tradities, met misschien een andere rol voor de staat, voor familiale netwerken, etc. Op dit vlak hadden de auteurs veel meer onderzoeksinzichten op basis van prospectief en retrospectief onderzoek bij elkaar kunnen harken uit uiteenlopende landen. Misschien hebben de auteurs op dit vlak wel enkele kansen laten liggen om de CSDD bevindingen naast ander onderzoek te plaatsen en net wel uitspraken te doen over patronen en tendensen die grensoverschrijdend en misschien ook tijdsoverschrijdend zijn. Dat had hun punt net enorm sterk kunnen maken. De grote nadruk op de CSDD maakt dat de titel te algemeen en omvattend is. *Criminal Recidivism based on the CSDD* klinkt natuurlijk minder *catchy*...

Ondanks deze bemerkingen is *Criminal Recidivism* wel de moeite om te lezen, want je komt er veel in te weten over de CSDD en je kan profiteren van de enorme eruditie en luciditeit van de auteurs in hun exposés over tal van onderwerpen die ze in verband brengen met recidive. Om die reden is het een lezenswaardig boek, zeker wanneer men nog niet veel over recidiveonderzoek heeft gelezen. Voor onderzoekers die met het thema bezig zijn, bevat het werk ook goede literatuuroverzichten over deelthema's waarmee men niet steeds even vertrouwd is. Een geslaagde toevoeging aan mijn bibliotheek, maar een bijzonder plaatsje zal dit boek niet krijgen.

REFERENTIES

LIEM, M. (2017). *Criminal Recidivism. Explanation, Prediction and Prevention*. By Georgia ZARA and David P. FARRINGTON (Routledge, 2016, 402 pp. £34.99). *British Journal of Criminology*, 57(2), 504-506.